

VECKOBLADET

Nr 28 i webbform

110923

Jan Hammarlund i Malmö

Jan är med och avslutar Regnbågsveckan i Malmö genom att sjunga på Gatufesten lördag 24:e kl 13:30.

Vid Moderna Museet, Gasverksgatan 22

Kontroversiell forskare

Alf Hornborg, professor i humanekologi vid Lunds universitet retar gallfeber på sina forskarkollegor inom nationalekonomi och på de tekniska högskolorna. I sin bok "Myten om maskinen" hävdar han att teknisk utveckling inte skapar välfärd globalt på jorden. Istället är teknisk utveckling ett sätt att dölja att resurser omfördelas från den fattiga till den rika världen.

Onsdagen den 28 september kl 19.00 kan lundaborna lyssna på Alf Hornborg, när han förklarar varför hållbar utveckling -- som alla vill ha -- är ohållbar. Plats: ABF:s lokal Trollebergsvägen 7, ingång från Gasverksgatan.

Två veckor med Afghanistan

Utställning på Lunds Stadsbibliotek om Afghanistan 19 sept-1 okt

Måndag 26 september

Tankar om transition i Afghanistan, kl 18:00, Lunds Stadsbibliotek

Lotta Hedströms är ordförande i Svenska Afghanistankommittén sedan maj i år. Hennes första kontakt med Afghanistan var år 2000 under en resa för Miljöpartiet. Som före detta ledamot i Utrikesutskottet har de små och fattiga ländernas problematik jämte fattigdomsbekämpning upptagit mycket av hennes tid.
Välkommen till mycket spännande möten arrangerade av Lunds Afghanistankommitté

Torsdagsprogram i Helgeand

Café kl 13.00 i Helgeandsgården torsdag 29 september

Patricia Tudor Sandahl:

Människokallet är människoblivandet

Psykoterapeuten Patricia Tudor Sandahl ställer frågan: Vad för sorts människa vill jag vara?

Och vad är det som står i vägen?

Öppen torsdagskväll kl 19.00 torsdag 29 september

Fredrik Ivarsson, bortom karikatyrerna:

Framtiden kräver ett fungerande samspel mellan tro och vetenskap

Vi samtalar utifrån biskop Antjes herdabrev "Gud är större". Kyrkoherde Fredrik Ivarsson inleder samtalet. Du behöver inte ha läst boken för att kunna delta.

Skamligt och mycket oklokt

Oppositionen om nedskärningar inom socialförvaltningen:

De senaste dagarna har vi kunnat läsa i tidningarna om de nedskärningsförslag som nu diskuteras inom socialförvaltningen till följd av den borgerliga fullmäktigemajoritetens budgetbeslut. Socialnämnden ska skära ner sex miljoner. En struntsumma sett till kommunens totala ekonomi, men i en förvaltning där det mesta av verksamheten är lagstadgad får även en till synes liten indragning mycket stora konsekvenser för förvaltningens övriga delar.

Nu hotas bland annat två viktiga verksamheter för människor med missbruksproblem, kommunens alkoholmottagning och öppenvårdsinsatsen Solvera, samt det mycket uppskattade Lundahoj av nedläggning.

Om den borgerliga majoriteten genomför dessa nedskärningar är det både skamligt och mycket oklokt. Skamligt, då vi självklart i det i stort välmående Lund inte ska dra ned på insatser för invånare med svåra sociala problem, och oklokt eftersom alla vet att den här sortens kortsiktiga "besparingar" straffar sig. Det framgår mycket tydligt av socialnämndens underlag att konsekvenserna av att dessa verksamheter försvinner är att många människors situation förvärras. Det framgår lika tydligt av underlaget att detta snabbt leder till ökade kostnader för kommunen.

Vi vet att även borgerliga politiker i Lunds kommun anser sig vara socialt ansvarstagande. När fullmäktige i juni röstade om socialnämndens budget la kristdemokraterna ner sina röster eftersom de inte ansåg neddragningen acceptabel. Det ansvariga kommunalrådet Tove Klette (FP) har tidigare försvarat alkoholmottagningen. Men nu är det upp till bevis. Tar Kristdemokraterna i socialnämnden konsekvensen av sitt tidigare motstånd mot neddragningen på nämnden? Står kommunstyrelsens borgerliga majoritet fast vid att socialnämnden ska tvingas till dessa nedskärningar, när vi tydligt ser de orimliga och mycket upprörande konsekvenserna?

Vad säger Agneta Lindskog (KD) och Tove Klette (FP)?

För oppositionen i socialnämnden:

Anna Baumann (MP)

Peter Fransson (S)

Olof Norborg (V)

Martin Stensson (DV)

De fyra av Gr

Det verkligt positiva hos mötet i Malmö med Vänsterpartiets fyra ordförandekandidater var att det samlade närmare fem hundra personer, enligt den sympatiska diskussionsledaren Petter Larsson från efterArbetet. Det tyder på ett överraskande intresse för vänstern och dess framtid.

Annars var mötet inte särskilt givande för den som ville pejla åsiktsskillnader mellan kandidaterna. De var alla för feminism och full sysselsättning, ja annat hade förstås varit en sensation, men när de skulle deklarerat sina hjärtefrågor hamnade de nära varandra.

Man fick skärpa uppmärksamheten för att upptäcka små särdrag. Jonas Sjöstedt var den enda som lyfte fram klimatfrågan. Ulla Andersson visade att hon förstår sej på ekonomi, vilket ledde till nyansering i resonemanget som inte alltid uppskattas av en ideologiskt fixerad publik. Hans Linde var den som betonade den traditionella industrins betydelse och påminde därvid om Gustav Fridolin – är detta en ny våg i den unga generationen? Fast han gjorde det med utgångspunkt från sysselsättningen i Olofström, och det kan knappast vara en framgångslinje för Vänsterpartiet att slå vakt om biltillverkningen.

Rossana Dinamarca var blekast. Det ryktas att hon har ett särskilt stöd inom V-Malmö men det märktes inte på publikreaktionerna. Jonas Sjöstedt fick de starkaste applåderna. Det blir nog han.

Beskatta de rika! av Gunnar Stensson

Reducera förmögenheterna! Genomför en reduktion! Det är 300 år sedan det gjordes senast. Den gången var det Karl XI som ingrep. Det var ingen tejudning. En och annan utsugare drevs från gård och grund. Hög tid att upprepa Karl XI:s bravad!

Att han också erövrade Skåne och grundade Lunds universitet hör inte hit, även om det finns ett samband..

Obama sa i ett tal nyligen att han tänker ta från de rika och ge till de fattiga. DN protesterade omedelbart. Nu hade Obama gått för långt för de svenska nyliberalerna, som anslöt sig till hans amerikanska kritiker.

”Klasskamp!” ylar Teapartyrörelsen och de republikanska miljardärer som köpt representanthuset och som betalar lägre skatt än sina anställda.

EU tänker göra det. Beskatta de rikaste. Det finns massor av stormrika greker och italienare. Förbrytare som Berlusconi och den grekiska familjen Onassis, dessa gamla rövare som samarbetade med den grekiska överstediktaturen och fick en familjemedlem gift med president Kennedy. Deras obeskattade privatrikedomar är en av orsakerna till staternas och folkens utarmning. Som den svenska högadeln orsakade Sveriges på Karl XI:s tid.

De rika i dagens Sverige har till skillnad från de i övriga EU-länder så stort politiskt inflytande att de lyckats övertyga ledande politiker i de flesta läger att det inte lönar sig att beskatta dem, för då sticker de utomlands. Argumentet mot förmögenhetsskatt är alltså inte att de rika saknar pengar utan att de är skattesmitare. Skattesmitning uppfattas som en demokratisk frihet.

Också i Lund finns politiker som inte bara vill sänka skatten utan också smita från den. Den lilla skatt som vi trots alliansen alltjämt betalar räcker varken till renovering av mögelskolorna och idrottshallarna, eller till att bekosta kulturskolan och biblioteken. Vi har fått det fattiga samhälle och privata överflöd som John Kenneth Galbraith varnade för.

Men om beskattningen av rika blir universell så kommer det i framtiden inte finnas något land att flytta till, vare sig USA eller något EU-land, och vart ska de rika då ta vägen med sina

miljoner och sin makt över företagen?

Jag är naiv. De sticker förstås till Kommunistkina.

Domedagsprofeten av Sven-Hugo Mattsson

Jag tillhör domedagsprofeterna. Nu vet jag inte riktigt vad domedagen är, men när jag läser beskrivningen på detta känner jag igen mig. Jag tror jag läste om domedagen i en bok för länge sen, något om att den dömande kristna guden, det var ju den ende guden som fanns då, skulle döma levande och döda (?). Någon skall svinga sig mot himlaregioner för att där roa sig med harpotoner. Vi andra skall sluka lågor i Gehenna och ta del av djävulsdansen, tillsammans med han med horn i pannan och på vanligt stället svansen. Eftersom jag ändå tror att det kommer att gå åt helvete så är det lika bra att hänga med dit. Värmen kommer inte att bli något problem, den kommer jag att ha vant mig vid i jordelivet.

Det är min bestämda uppfattning.....

....att det är för sent

Jag förstår inte var optimismen i frågan om uppvärmningen kommer från. Jag menar, visst åker vi alltmer kollektivt men ökningen är ju en ökning av resandet. Visst är det bra att vi får alltmer förnybar energi, men vi har samtidigt aldrig haft så mycket el från atomkraften och koldioxiden från trafiken ökar nu. Visst är det bra att vi, över tiden, blir allt fler veganer och vegetarianer. Men samtidigt ökar köttätandet som innebär mer utsläpp av metangas, andra växthusgaser, användande jordbruksmark och skövling av renskogarna, vår planets lungor. Vi ser också tydligt spåren av mänsklighetens levnadssätt, översvämningar, orkaner, torka. Vi ser hur våra glaciärer drar sig tillbaka. Vi ser att gasen kommer att flöda från Ryssland när gasen tar slut i Nordsjön. Vi ser hur länderna kring Norra Ishavet står i startblocken för att exploatera oljan när isen är borta. Vi kommer inte att ge oss förrän all olja, gas och kol är slut.

Kulisser

För att fortsätta med detta luras vi av kulisser och målsättningar som aldrig håller. Se målsättningen i vårt land att atomkraften skulle vara borta inom 25 år.

Gröna bilar påstår bilindustrin, som om en bil någonsin blir grön. Man slår i oss att odlad bränsle är bättre än olja, i en värld som svälter. "Konsum kallar sig "Gröna Konsum" men har aldrig tidigare sålt så "skitig" mat i form av kött och influgen mat. Vi har ekologiska semesteranläggningar, ja du milde tid!

Tillväxtreligionen

Så har vi denna bisarra tro på tillväxt. Visst, det är väl inget fel på tillväxt inom kollektivtrafiken och välfärdssektorn, typ. Dessa innebär inte lika mycket växthusgaser som bilismen och konsumismen, som behöver över 100 reklamblad i månaden. Men vi, den rika världens troll, måste klara oss på färre bilar, inte fler. Vi måste begränsa vårt ätande av kött och skräpmat och dess förpackningar. Vi måste, starkt, begränsa flygandet.

Positivt

Det finns en positiv sak i den här frågan. Vi har otroligt mycket energi genom solens strålning, genom vattnets rörelser, genom vinden, genom det som växer. Vi har redan tekniken framme för att försörja vårt energibehov med flödande energi. Problemet är att så länge den ändliga, den lagrade, farliga energin finns kvar kommer vi att använda den. Först därefter, när vi blir tvungna kommer vi att ta fram den flödande kraftfulla energin. Frågan är

bara om det inte då är för sent? Ett exempel på att vi inte satsat tillräckligt: den som vill sätta upp solceller får slåss om 50 miljoner om året för att få ett investeringsbidrag, det borde nog varit 100-falt, alltså ungefär lika mycket pengar som sänkningen av krogmomsen innebär!

PS Lyriken när jag skriver att någon skall roa sig med harpotoner medan andra skall sluka lågor i Gehenna, har jag så klart snott, från Gustaf Fröding i hans visa, "Ett liv efter detta", tonsatt av Herr T, tror jag. Se till at få tag på dikten, den är jäkligt rolig. **DS**

Krönika den 21/9 av Stig Henriksson

(Först publicerad i VLT 20 sept)

Många böcker beskriver hur samhällen byggs upp. I Robinson Kruse får man tämligen noggrant följa hur han bygger upp sitt lilla samhälle med hjälp av vrakgods och så småningom en ytterligare invånare. Det är Fredag, som Robinson i sann kolonial anda döper "vilden" till.

Betydligt färre böcker beskriver hur en civilisation långsamt eroderar. Jane Smileys "Grönländarna" är dock en sådan bok. Bakgrunden är att kolonisationen av Grönland avbryts då en något kallare period inträffar. Det rudimentära samhällsbygget med ett ting där man slet sina tvister, en kyrka med biskop som stod för den stora berättelsen likväl som någon slags undervisning, allt bryts ner.

Utan den ideologiska överbyggnaden som religionen ger ersätts tingsförhandlingarna snabbt av privathämnd för verkliga och inbillade oförrätter. Kunskaper överförs inte och glöms bort och befolkningen decimeras av både de hårdnande livsvillkoren och emigration.

En kommun är från tid till annan inblandad i rättstvister. Det kan vara som part i målet i upphandlingar, omhändertaganden av barn eller överklaganden av bidrag till friskolor. Både medarbetare och media har ibland förvånats över att besked om slikt möts av ett tämligen sangviniskt lugn. Men det är alltså för att jag, hur ogärna jag tycker tid samt personella och ekonomiska resurser ska användas i rättstvister, menar att alternativet är sämre.

Utan denna yttersta möjlighet att lösa tvister återstår bara det man brukar kalla djungelns lag eller den starkares rätt. Och hur illa det då går kan man tyvärr få studera i dagens Somalia. Efter Siad Barres fall 1991 utvecklades det snabbt till dagens tillstånd utan en fungerande statsapparat och med människor på flykt till jordens alla hörn.

Många drömmer om en svag stat. I så fall är knarkkartellernas México eller Camorrans Neapel paradiset. Eller Somalia. Och utvecklingen går inte entydigt åt rätt håll. Precis som fungerande institutioner kan byggas upp så kan de också demonteras. På Grönland och kanske även här?

"Den första människan som slängde iväg en förolämpning istället för en sten var grundaren av civilisationen"

Sigmund Freud

USA lägger in sitt 43:e veto mot Palestina? av Gunnar Stensson

Tidigare i år röstade FN:s säkerhetsråd om en resolution som fördömde Israels bosättningar på ockuperad mark. Resolutionen bestod till stor del av ordagranna citat ur kritiska uttalanden om Israels illegala kolonier av Obama och tidigare amerikanska presidenter.

Men USA inlade sitt veto. Det var ett veto mot den politik som USA säger sig företräda. Det var 42:a gången sedan 1972 som USA ensamt, på kommando av Israel, tvingades inlägga veto mot säkerhetsrådets övriga medlemmar.

Förr i världen var det Sovjetunionen som frekvent använde vetot och då och då bultade med skorna i talarstolen.

Efter omröstningen om fördömandet tvingades USA:s FN-ambassadör Susan Rice förklara att USA trots allt faktiskt är emot de illegala bosättningarna. Men inte så mycket att man kunde släppa igenom en resolution som fördömde dem.

I Sydsvenskan 20/9 analyserar Ingmar Karlsson den israeliska politik som lett till dagens situation. Den formulerades redan 1969.

Två viktiga principer är: 1) Västbanken ska fragmentiseras och styras av en myndighet som är helt beroende av Israel; 2) frågan om de fördrivna palestinierna är inte förhandlingsbar.

Målet är att lösa Israels demografiska problem. En allt större andel av Israels befolkning består, trots en mycket generös invandringspolitik för alla som på något sätt kan definieras som judar, av araber.

Samtidigt är alltfler judar i förskingringen kritiska mot Israels utveckling och kan inte förmå sig att invandra dit.

Detta leder till att Israel får arabisk majoritet. Talet om den judiska staten Israel blir en orimlighet.

Genom att fördriva så många araber som möjligt ur Israel och samla dem på Västbanken, utanför Israel under den Palestinska Myndigheten, försöker israelerna på kort sikt lösa problemet. På lång sikt är det omöjligt.

Modellen är det bantustansystem som upprätthölls i apartheidtidens Sydafrika, en stat som hade samma strukturella problem, påpekar Ingmar Karlsson.

Hugg av svansen

Oslo-överenskommelsen skulle ge en palestinsk stat inom fem år. Nu har det gått 18. Tre amerikanska presidenter har passerat revy. I enlighet med den israeliska strategin har hundratusentals bosättare flyttat in på Västbanken.

USA tvingas föra en politik i Mellanöstern som strider mot USA:s egna intressen. Det är ett faktum som särskilt oroar Pentagon. Nyligen föreslog en kommitté att den hittillsvarande relationen mellan Israel och USA skulle förändras.

Idag är Israel en stat som är helt beroende av USA men som utnyttjar situationen till att hänsynslöst driva sin egen politik på bekostnad av USA:s intressen. Israel borde i framtiden fungera som en helt självständig politisk enhet, säger Pentagons strateger.

Svansen Israel viftar våldsamt med hunden USA. Det är dags att kupera svansen.

Den arabiska våren har förändrat Mellanöstern. Turkiet och Egypten utgör området framtida demokratiska axel. Båda befinner sig i konflikt med Israel. Till och med Saudiarabien har uttalat att relationen till Israel och USA skadas om USA inlägger sitt veto mot förslaget att göra Palestina till fullvärdig medlemsstat i FN.

USA och Israel kan inte nå fred med arabiska regeringar utan fred med de arabiska nationerna, bland vilka Palestina är en. Och Palestina är inte bara en bland flera arabiska nationer. Palestina är den fråga som enar samtliga de arabiska nationerna.

Nu samlas representanter för jordens alla länder i FN-byggnaden i New York. Intrigerna, hoten och ryktena svärmar som bålgetingar. Texterna i massmedia och på nätet är fyllda av motsägande besked.

Men den offentliga debatten i Generalförsamlingen har börjat. På fredag – samma dag som de flesta läser detta – lämnar Mahmoud Abbas å det palestinska folkets vägnar in en begäran att Palestina ska erkännas som suverän stat och medlem i FN. Begäran lär komma att få stöd av två tredjedels majoritet

Enligt ett av de senaste beskederna äger själva omröstningen i Generalförsamlingen rum först i början av oktober. Det ger utrymme åt mycket manövrerande.

Redan nu står det klart att säkerhetsrådets och Generalförsamlingens debatt och beslut om den suveräna FN-staten Palestina utgör en kulmen på den arabiska våren och kanske kan bli utgångspunkt för en ny era där Palestina fogas in som en viktig nation bland de övriga arabstaterna.

PS. Obama talade i Generalförsamlingen i onsdags. Han använde den israeliska retorik som försöker framställa ansökan om FN-medlemskap som en motsats till direkta förhandlingar mellan parterna och ett övergrepp mot Israel. Utrikesminister Lieberman tackade. Palestinierna i Ramallah demonstrerar med flaggor från de 120 länder som redan erkänt Palestina.

I den verkliga världen har ansökan om medlemskap lett till en internationell förhandling – som tvingar FN-nationerna att bekänna färg i demokratisk ordning. Det enda odemokratiska inslaget är veto-rätten.

Ansökan har lett till en ny iver från Israels sida att förhandla direkt. Någon sådan har inte märkts på årtal.

Vi får inte glömma att den palestinska planen består av flera steg. Misslyckas strävan i FN så består nästa steg i att palestinierna lägger ner Palestinska Myndigheten och tvingar ockupationsmakten att styra direkt medan det palestinska folket för en fredlig motståndskamp som tidigare i Indien och Sydafrika. **DS**

”Konkurrensens konsekvenser” – dynamit mot privatiseringsivrarna av Ulf Nymark

För ett par veckor sedan kom en rapport från Studieförbundet Näringsliv och Samhälle (SNS), med titeln *Konkurrensens konsekvenser. Vad händer med svensk välfärd?* Gunnar Stensson tog i korthet upp rapporten i Veckobladet nr 26, och jag tänkte spinna vidare på detta och dyka lite längre in i rapportens redovisningar och slutsatser. Varför? Helt enkelt därför att jag tror att studien är en av de viktigaste och mest seriösa undersökningar som producerats när det gäller effekterna av privatiseringar inom offentlig sektor. Och varför är den då viktig? Jo, en av de mest grundläggande slutsatserna av studien är att privatiseringarna har ”inte varit den mirakelmedicin som många hoppades skulle ge högre effektivitet och kvalitet”. Nu är ju en sådan slutsats inte överraskande för vänsterfolk. Men den mosar sönder borgerlighetens främsta argument för privatiseringar. Och det gör den just i kraft av vem som står som utgivare och vilka som utarbetat rapporten.

Etablerade forskare

Rapporten, som är en inventering av tillgänglig forskning och statistik om effekterna av konkurrens i produktionen av välfärd, är till formen en antologi. Redaktör är Laura Hartman, forskningschef vid SNS och docent nationalekonomi. Medverkande författare är bland annat Anders Anell, adjungerad professor vid Institutet för ekonomisk forskning i Lund, Jonas

Vlachos, docent i nationalekonomi vid Stockholms universitet, Eva Mörk, professor i nationalekonomi, Uppsala universitet, samtliga sålunda väl etablerade forskare.

Nära näringslivet

Och det är alltså SNS som är utgivare. SNS är enligt Nationalencyklopedin, ”ett fristående nätverk av opinionsbildare och beslutsfattare inom den privata och offentliga sektorn med uppgift att bland annat främja saklig samhällsdebatt om näringslivet och dess roll i samhället. SNS grundades 1948 av enskilda personer i svenskt näringsliv med intresse för samhällsfrågor.” Vid den tiden var Näringslivets fond huvudfinansiär. Idag får studieförbundet sina inkomster från medlemsavgifter från ”250 av Sveriges främsta företag, myndigheter och organisationer”. Även privatpersoner är medlemmar. SNS står alltså nära det s k näringslivet.

Det är alltså fullständigt klart att det inte är någon vänstervriden tankesmedja som låtit ett antal kulturmarxister komma till tals, vilket gör rapporten till rena dynamiten i den politiska debatten. Den kritiserades också häftigt på borgerliga tidningars ledarsidor, men därefter har de varit ganska tyst. Kanske har privatiseringsanhängarna beslutat för att försöka tigg ihjäl den?

Här följer nu några axplock från antologin där fakta från olika välfärdsområden redovisas och där konsekvenserna av konkurrensen – så långt man nu vet – redovisas. (Det blir en hel del siffror men de är, hoppas jag, tänkvärda. Observera samtliga uppgifter gäller riket i sin helhet om inget annat anges). I kommande VB-nummer har jag för avsikt att ta upp några av de resonemang som rapporten för kring vad som kan vara förklaringen till att de mål som nyliberalerna sagt sig vilja uppnå med privatiseringar inte uppnåtts.

Marknaden för privatskolor

Fakta: Var tionde grundskoleelev och lite mer än var femte gymnasieelev får sin utbildning vid en privatskola (rapporten använder förstås beteckningen ”friskola”). I huvudstaden går var fjärde grundskoleelev och nästan hälften av gymnasieeleverna i privatskola. På gymnasienivå drivs 85 procent av privatskolorna som aktiebolag, i grundskolan utbildas knappt en tredjedel av ett aktiebolag. Sverige är, påpekar rapporten, troligen det enda landet i världen där skolor kan drivas av aktiebolag som är fullt fria att utan några som helst restriktioner pytsa ut vinster till ägarna.

Konsekvenser: Vid kommunala grundskolor har nästan 90 % av lärarna pedagogisk examen. Vid privatskolor är motsvarande siffra 70 procent. Vissa andra undersökningar ger vid handen att elever i privatskolor har högre betyg. Men vid justering för socioekonomisk bakgrund skiljer sig inte resultaten mellan privatskolor och kommunala skolor. Betygsskillnader avspeglar inte faktiska kunskapsskillnader. Studien noterar också att elever som gått i vinstdrivande grundskolor presterar lite sämre resultat när de kommer vidare till gymnasiet, jämfört med elever med samma betyg i kommunala grundskolor. Avkastningen på eget kapital i skolaktiebolagen är i genomsnitt 14 procent – jämfört med 9 procent inom näringslivet i övrigt.

Rapportens slutsats om skolan: ”Det empiriska stödet för att den svenska friskolereformen skulle ha lett till höjd kvalitet i skolan totalt sett är svagt”.

Marknaden för arbetsmarknadspolitik

Fakta: En fjärdedel av deltagarna i arbetsmarknadsåtgärder är hänvisade till privata utförare. Antalet företag som erbjuder s k jobbcoaching är 900 och de flesta av dem är nya aktörer. (Tror någon att Arbetsförmedlingen kan ha koll på kvalitet och kompetens hos så många aktörer? *Min anm.*)

Konsekvenser: Arbetsförmedlingen får ta hand om arbetssökande med längre arbetslöshetstider än de som hänvisas till privata aktörer. Det finns inga skillnader i resultat, dvs hur många som gått ut i jobb eller utbildning, mellan arbetslösa som varit i program hos

Arbetsförmedlingen och dem som deltagit hos privata aktörer. Rapportens slutsats: ”Det finns inga belägg för att det ökade inslaget av privata utförare haft någon effekt (vare sig positiv eller negativ) på den totala effektiviteten i arbetsmarknadsinsatserna.

Marknaden för sjukvård

Fakta: Inom primärvården går idag 26 % av kostnaderna till privatföretag. (2001 var denna siffra 17 %).

Efter införandet av det obligatoriska vårdvalet 1 januari 2010 tillkom under årets första månader 223 nya vårdenheter. De etablerades i huvudsak i befolkningstäta områden och stadskärnor. Nästan alla av dem är privata.

I fjol fanns totalt cirka 450 privata primärvårdsmottagningar. En tredjedel av dessa ägdes av tre storföretag: Praktikertjänst, Carema och Caphio. Ytterligare 13 % av de privata primärvårdsenheterna ägs av aktörer med fler än fem vårdmottagningar, dvs omkring hälften av alla privata primärvårdsenheter ingår i en koncern.

Konsekvenser: Privata vårdgivare får i genomsnitt högre betyg än offentliga i nationella patientenkäter, men skillnaderna är ytterst små. Studier från USA visar att ickevinstsyftande utförare presterar bättre än vinstsyftande, både ur kostnads- och kvalitetssynpunkt. Vårdvalet inom primärvården har lett till ökad tillgänglighet. Ökad tillgänglighet i primärvården gynnar socioekonomiskt svaga grupper relativt mycket, enligt rapporten.

Detta var alltså några punkter ur rapporten. Fler områden behandlas förstas i antologin. Men jag tror detta räcker för att visa att de underbara förbättringar av välfärden som utlovats har uteblivit. Och kan förhoppningsvis också vara tillräcklig bakgrund för nästa artikel om *Konkurrensens konsekvenser*. Den ska alltså handla om varför det, enligt studien, inte har blivit som det hävdats att det skulle bli och om varför ”marknaden” för välfärdstjänster är så speciell – till skillnad från marknaden för – till exempel – tomater eller gräddbullar.

Not. Läs rapporten i sin [helhet](#).

Inte bara Dawit av Gunnar Stensson

Tio långa år: en rapport om Eritreas saknade politiska fångar.

Tio år har gått sedan president Isaias Afewerki gav order om fängslandet av 21 ledande regeringsmedlemmar och journalister som kritiserade honom. Nu måste hans regering ge de fängslade fria eller avslöja deras öde, framhåller Human Rights Watch i ett dokument som publicerades den 20 september. Eritrea måste också öppna sina fängelser för internationell insyn.

Isayas befinner sig i New York för att delta i Generalförsamlingens möte och försöka återupprätta Eritreas rykte och protestera mot FN-sanktionerna som motiveras av landets stöd till al-Shabaab

Under de gångna tio åren har Isayas tystat alla oberoende media och förvandlat Eritrea till ett land kännetecknat av godtyckliga arresteringar, tortyr, försvinnanden och död; ett land som det dessutom är nästan omöjligt att lämna.

Dokumentet, ”*Eritrea: 10 Long Years, A Briefing on Eritreas Political Prisoners*”, redovisar vad som är känt om de politiska fångarna som sedan de fängslades 2001 inte varit i kontakt med någon utomstående.

”Eritrea fungerar som ett jättelikt fängelse och det internationella trycket på Eritrea måste fortsätta tills president Isayas friger de politiska fångarna och återupprättar ett lagligt styre”, sa Daniel Bekele, Afrika-alesman för Human Rights Watch. ”Till att börja med måste president Isayas upphöra med den omänskliga, långa, tysta isoleringen och tillåta familjerna och övervakare besöka fångarna.”

I mitten av september 2001 lät Isayas fängsla 11 höga regeringsmedlemmar och diplomater som publicerat öppna brev med kritik mot hans politik. Han arresterade också tio journalister som hade publicerat breven och annan kritik. Samtidigt stängdes alla oberoende tidningar.

De 21 fångarna, 20 män och en kvinna, har (med undantag av Dawit Isaak ett par dagar 2005) aldrig återsetts av någon utanför fängelsesystemet, vare sig familjer, advokater eller fängelse-övervakare. De har aldrig ställts inför rätta utan hållits fångna i hemliga fängelser i fullständig isolering.

Enligt tidigare fängelsevakter, vilkas rapporter Human Rights Watch inte haft möjlighet att kontrollera, har 10 av de 21 dött i fängelse. De återstående 11 är fysiskt och mentalt funktionsskadade och utmärglade.

De 21 är Isayas mest prominenta offer, men ytterligare hundratusentals har drabbats i ett land med 5 miljoner invånare. Enligt rapporten är tusentals eritreaner fängslade för att de inte stöder regimen eller har försökt fly från den obligatoriska eritreanska nationella tjänsten. De saknar tillgång till domstol och möjlighet att appellera till någon opartisk instans.

En rapport från Human Rights Watch från 2009 beskriver hur ”politiska och religiösa fångar och de som inkallats till den nationella tjänsten, men protesterat mot förhållandena där eller försökt fly, torteras”. De misshandlas, utsätts för dränkningstortyr, binds i plågsamma ställningar, stoppas in i traktordäck och rullas runt eller hängs från träd.

Många fångar förvaras i underjordiska fängelser. Andra är instängda i containrar som är heta under dagen och iskalla nattetid. Fångarna får ingen eller otillräcklig medicinsk vård. Många dör i fångenskap.

Enligt FN:s flyktingorgan flyr 3000 eritreaner ur landet varje månad. Att lämna den nationella tjänsten eller fly från landet betraktas som landsförräderi av myndigheterna.

Isayas befinner sig i New York för att protestera mot de sanktioner FN riktar mot honom och hans regering på grund av Eritreas påstådda brott mot vapenembargot mot Somalia och invasionen i Djibouti 2008.

Isayas kritiserar säkerhetsrådet för att det inte har givit Eritrea möjlighet att tillbakavisa kritiken eller avgöra frågan inför domstol. Det är rättigheter som han berövat sitt eget folk de senaste tio åren.

”I stället för att bedriva lobbying i FN borde Isayas ge sitt folk yttrandefrihet, religionsfrihet och rätten att lämna Eritrea”, sa Bekele. ”Så länge president Isayas förtryck varar, kommer eritreanerna att utsättas för fortsatt nationell tjänst, förtryck och tortyr.”

Human Rights Watch uppmanar världens övriga nationer att inte sända eritreanska flyktingar tillbaka till Eritrea.

Översättning och redigering Gunnar Stensson

Septemberfesten i Klostergården av Gunnar Stensson

Ingen enskild stjärna, nej många barn tillsammans, hoppande och gungande i stor dansuppvissning, omgivna av entusiastisk, applåderande publik, föräldrar, lärare och gamla Klostergårdsbor; framför statyn ”Gårdfarihandlaren” (en flicka sitter uppflugen på hans hatt) i

Klostergårdens centrum.

Men jo, en liten pojke i tioårsåldern sjunger visor på arabiska och kurdiska, med perfekt tonträffning och absolut säkerhet. Jag missade hans namn, men ska ta reda på det.

Två vackra hästar skritt fram genom vimlet och skiter utanför konditoriet. Fort fram med borste och skyffel. 10 kronor för en ritt runt den torra dammen. I svävande duggregn.

Livlig loppmarknad, rykande köttgrillning, doft av kryddor. Hundratals böcker såldes för fem och tio kronor. Röda Kapellet avslutade med marscher och valser. ”Jag står här på ett torg”.

Jag brukar alltid komma och lyssna på min doktor, säger en äldre kvinna.

Marie och Ninni ägnar kvällen åt att städa efter att ha sålt böcker hela dagen.

Kommersen inbringade cirka 17 000 kronor som oavkortat går till barnen på Afrikas Horn via Rädda barnen.

Röda Kapellet samlade de rödgröna kring musiken!

Vi som stöder de fyra rödgröna partierna vill dela med oss av vår musik denna kväll
– utan kostnad för kommunen – men har ett gemensamt krav:

Nedan finns några fler bilder från evenemanget

Claes Göran Jönsson (s) sjunger sånger av Allan Edwall med Röda Kapellet

Guillem Rodrigues da Silva, vars dikter tonsatts och framfördes av Daniel Tukia

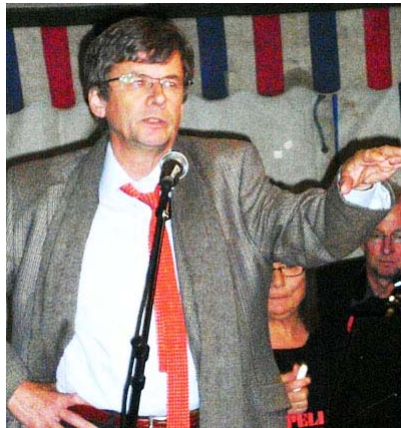
Sara Thuresson

Hanna Gunnarsson (v) var kvällens konferencier

Soppkök med Gillian Nilsson, ABF

*Bengt Olle Bengtsson och Röda Kapellet framförde
Marscher som man inte kan vinna kriget med*

Caesar och Fredrik John

Kulturtips

Midnattsdoop med Bastu Extrem - arombastu varvat med olika relaxupplevelser. På Ribersborgs Kallbadhus 23 september kl 19:30.
Läs mer

PLATTFORM 23 september

-din guide till den senaste dansen! På Dansstationen, Palladium 23 september kl 19:30. Läs mer

Styckmord

STYCKMORD ÄR ETT KAMMARSPEL SOM UTGER SIG FÖR ATT VARA EN DECKARHISTORIA. På Inkonst 21-30 september kl 19.00. Läs mer

Don Giovanni

på Palladium den 24 september kl 19:30.
Läs mer

Guidad cykeltur genom Malmö

Cykeltur med en personlig guide på två timmar igenom cykelstaden.
Lör 24 sep kl. 14:00. Läs mer

Sjöflickan och Drakens Dotter

Fritt efter en kinesisk folksaga i regi av sagogurun Margareta Larson, från tre år, på Teater Sagohuset 4 september - 30 november. Sön 25 sep kl. 10:30
Läs mer

All River Red + One Table N´Chairs

På Palladium tisdag den 27 september och onsdag den 28 september kl 19:30.
Läs mer

Malmö By Foot - Historisk vandring

Turen tar dig genom Malmös spännande historia från medeltiden till modern tid.
Tis 27 sep kl. 17:15. Läs mer

Povels Naturbarn - Lund

Povels Naturbarn är tillbaka i Lund igen med en personlig minishow i Povels anda! På Lunds Stadsteater 28 september kl 19:00. Läs mer

Hälsans Mystik

På Palladium den 29 september kl. 17.00.
Läs mer

SYSTER SOL & GENERAL KNAS

Releasefest för albumen Kicking & Kärlek och Revolt med Syster Sol & General Knas. På Inkonst 29 september kl 21:00.
Läs mer

Hela kulturcentralens program